

rejtékező gyöngyszemek rakodnak. Pijada siet teljesíteni anyja kívánságát és kinyitja az ajtót s amikor visszatér egy ügyes mozdulattal lehúzza az ablak kalantyúját. Messziről porfelleg látszik, elől Ginard hadnagy lovagol . . .

□ A kis Pijada szive hevesen dobog és várja a kedvező pillanatot.

□ Az ajtón keresztül jövő légáram hirtelen kivágja az ablakot . . . A kis Pijada messziről látja Ginard hadnagy csapatát közeledni.

□ „Az ablakot, az ablakot!” — kiált rémesen a haldokló anya, — siess, siess . . . megfulladok . . . Isten segíts, Pijadám . . . a levél . . .

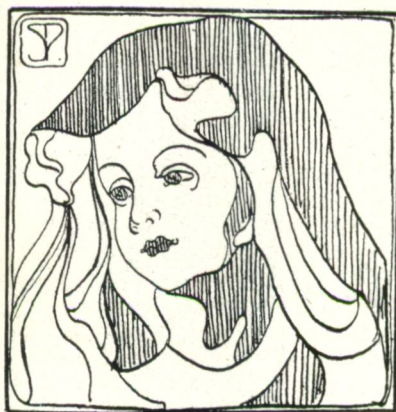
□ A csapat épen akkor fordult be. S a kis Pijadát mielőtt elővehette volna kis kendőjét, idegesen vonta magához a haldokló és vadul, kegyetlenül tartotta átölelve.

□ A kis Pijada hosszú időre felocsudott. A hideg karokat félelemmel eltelve bontotta le magáról. A fuldokló csókok édes anyjának utolsó búcsúcsókjai voltak. A kis Pijada árva maradt. Önkívülten ugrott fel az ágy széléről, s könnyekkel itatott zsebkendőjét az ablakpárkányra dőlve lecsukló kis kezével kilobogtatta az ablakon. De már késő volt. Elkésett az ígért jeladás. Ginard hadnagyot már messze takarta a porfelhő . . .

□ Egy reszkető vonásokkal irt levélke esett a vánkók közül a földre. Mindössze ez állt benne: „Ginard hadnagynak. Jöjjön mielőbb a kis Pijadámért.”

□ A kis Pijada felkapta az ismeretlennek irt sorokat és futott, rohant ki az országútra. A lovascsapat már messze vágatott, a porfelleg is leszállt a kaszálóra s a kis Pijada félholtan, lihegve esett le az útmenti kőrakás mellé . . .

ANDRISKA KÁROLY.

Szalay Pál rajza

Egy szomorú nap.

Néha úgy szeretem a bús magányt,
Ha rám borúl a lila alkonyat,
Amikor lelkem sirhat boldogan
S eszembe ötlük sok bús gondolat.
S e természetes édes fájó érzés
Nem zavarja fel nyugalمامat
Lelki szükséglet ez a kis fájdalom,
Mely őszinte érzésből fakadt.

S képzeletem velítő üvege
Elém tár sok-sok régi szép képet
Eszembe jut sok meleg pillantás
Elém tárulnak eszményi fejek,
Látok csodaszép gyönyörűségeket,
Rózsás mosolyt, mely fakóvá vált,
Eszembe jut egy szomorú bús élet,
Mosoly mögött látom a Halált!

Eszembe jut egy álmodó vágyam,
Mely, hogy megszületett, rögtön meg is halt,
Gyötör bánt sok meddő törekvésem . . .
Hallok énekelné egy búbánatos dalt.
Látom, hogy ballagok bús utcák során,
Céltalanul, nem tudom hova,
Eszembe jut sok halott ismerősöm
Akiéket nem látok már soha . . .

Bacsó Béla.